

D · N

6/11 1952

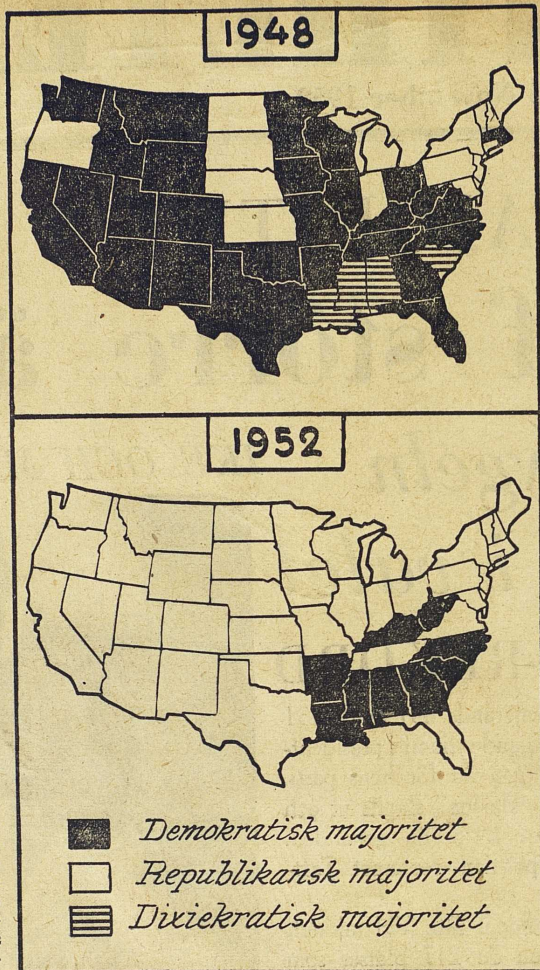
Eisenhowers seger

Den triumf Eisenhower vunnit är mera fullständig än någon väntat sig. Han har fått majoritet i 38 eller 39 stater, bland dem flera av sydstaterna, Virginia, Florida och Texas, på vilkas trohet det demokratiska partiet städse räknat. Demokraterna har endast bevarat den "djupa" Södern, från Nord-Carolina till Louisiana, samt ett par gränstater, Kentucky och Väst-Virginia och möjligen Tennessee. I det hela är valbilden densamma som då Hoover besegrade Al Smith år 1928. Betraktar man röstskillnaderna, ter sig framgången icke så överväldigande. Trumans majoritet inom folket år 1948 var drygt två miljoner, medan Eisenhowers majoritet i år tycks vara omkring sex miljoner; denna omkastning på åtta miljoner röster är vida mindre än den (på omkring 13 miljoner) som markerade Franklin Roosevelt's seger över Hoover år 1932.

Republikanernas stora triumf har varit general Eisenhowers personliga prestige; man kan utgå från att de i politiska frågor föga hemmastadda väljargrupperna alldeles övervägande följt namnet och inte de för övrigt högst vaga politiska parollerna. Härpå tyder förhållandet att Eisenhower i flera stater fått väsentligt större röstövertikt än republikanska kandidater till andra ämbeten, trots att massan av väljare brukar alltigenom följa samma partilista; sålunda har generalen i Wisconsin kraftigt distanserat senatorn McCarthy. Av betydelse för utgången har säkert också varit det missnöje som hopat sig under 20 års demokratisk regim och en förståelig känsla av att ombyte vid makten hör folkstyrelsen till. Av särskilt intresse är att Eisenhower inte blott segrat i några av sydstaterna, utan att det republikanska röstetalet i dessa stater genomgående starkt ökat. I Syd-Carolina exempelvis, den trognaste staten i den trogna Södern, har Stevenson nu en majoritet på blott några tusen röster. Profetiorna om att ett verkligt tvåpartisystem håller på att formas i Södern har alltså vunnit i styrka genom valutgången. Man kan utgå ifrån att de mera konservativa sydstatsgrupperna i stor utsträckning gått över till Eisenhower.

Partiställningen i kongressen är då detta skrivs inte i detalj känd. Republikanerna får emellertid majoritet i representanthuset, ehuru inte någon stark majoritet, medan i senaten partierna blir praktiskt taget jämstarka. Någon maktposition liknande den som Franklin Roosevelt under många år hade får inte Eisenhower gentemot kongressen.

Inom Västeuropa har Stevenson utan tvivel haft de största sympatierna. Under valkampanjen har det blivit tydligt att Eisenhower i ekonomisk-sociala frågor företräder en relativt konservativ inställning; hans visserligen rätt milda kurtis av partiets isolationister och framför allt av sådana professionella hetsare som McCarthy har framkallat oro bland frisinna folk inom alla länder. Den stora segern kan sägas tyda på att denna kurtis varit onödig, att Eisenhower med säkerhet segrat även om han varit mera stram mot partiets extremister. Men denna seger kan därför också antas öka generalens handlingsfrihet. Han behöver inte de reaktionäras stöd, tvärtom måste han föra en medellinjens politik för att bevara sin position. De uttalanden Eisenhower och andra ledande republikaner gjort under kampanjens sista dagar och efter segern tyder på att segrarna är medvetna om detta och att de är inriktade på att föra en samlande politik. Det finns därför ingen anledning att anta att i avgörande punkter presidenten Eisenhower kommer att bryta med de traditioner som hans föregångare byggt upp. På hans

Rösternas fördelning vid de bägge senaste presidentvalen. Endast i delar av Södern har demokraterna lyckats bevara majoriteten. Eventuellt kan ytterligare en stat, Tennessee, tillfalla Stevenson.

fasta vilja att fullfölja det militära och politiska samarbetet med världens fria stater kan ingen tvivla. Det är det viktigaste från europeisk synpunkt.